

Դանիելի Գիրքը — Ութսունչորսերորդ համար

Լաոդիկյան ադվենտիզմի չորս սերունդների բացահայտումը.
Ճանապարհորդություն աստվածաշնչյան զուգահեռականության և
մարգարեական փորձության միջով

Jeff Pippenger
2024-02-17

Ճշմարտությունը հաստատվում է երկու կամ երեք վկաների վկայությամբ, և Եզեկիելի ութերորդ գլխի չորս գարշելիքների կիրառումը՝ որպես Լաոդիկեական ադվենտիզմի չորս սերունդներ, ունի մի քանի վկաներ: Ավելի վաղ հոդվածներում ցույց է տրվել, որ Հայտնության երկրորդ և երրորդ գլուխների յոթ եկեղեցիները ոչ միայն ներկայացնում էին նորագույն Իսրայելի պատմությունը՝ առաքյալների ժամանակներից մինչև աշխարհի վերջը, այլև որ այդ յոթ եկեղեցիները ներկայացնում էին հին Իսրայելի պատմությունը՝ Մովսեսի ժամանակներից մինչև Քրիստոսի ժամանակը:

Եփեսոսի եկեղեցին ներկայացնում էր թե՛ վաղ քրիստոնեական եկեղեցին, և թե՛ հին Իսրայելը՝ Մովսեսից մինչև Դատավորների ժամանակը: Չմյուռնիայի եկեղեցին ներկայացնում էր հալածանքի շրջանը՝ աշակերտների ժամանակներից մինչև հռոմեական Կոստանդիանոս կայսրը, և նաև Դատավորների ժամանակաշրջանը, երբ ամեն մարդ անում էր այն, ինչ ճիշտ էր իր սեփական աչքերում: Պերգամոսի եկեղեցին ներկայացնում էր փոխգիշման շրջանը՝ Կոստանդիանոսից մինչև 538 թվականին պապականության հաստատումը, բայց նաև այն ժամանակաշրջանը, երբ հին Իսրայելը մերժեց Աստծուն և թագավոր ընտրեց, և շարունակաբար փոխգիշման էր գնում իրեն շրջապատող հեթանոսական թագավորությունների հետ: Թյատիրայի չորրորդ եկեղեցին, որ ներկայացված է Հեզաբելով, պապական իշխանության շրջանն է՝ 538 թվականից մինչև 1798 թվականը, և նաև հին Իսրայելի յոթանասունամյա գերությունը Բաբելոնում:

Այդ չորս եկեղեցիները նաև ներկայացնում են ադվենտիզմի չորս սերունդները և վկայում են Եզեկիելի չորս պղծությունները այդ չորս սերունդների վրա կիրառելու մասին: 1863 թվականի ապստամբությունը ներկայացված էր հին Իսրայելի առաջին սերնդով, ինչպես ցույց է տրված Ահարոնի ոսկե հորթի ապստամբությամբ: Առաջին սերունդը ներառում է Եփեսոսի եկեղեցուն տրված խրատը, որը ցույց է տալիս, որ Աստծո ժողովուրդը թողել էր իր առաջին սերը և պետք է ապաշխարեր ու վերադառնար իր առաջին սիրուն: 1863 թվականին առաջին սերը, ինչպես այն ներկայացված էր Ուիլյամ Միլլերի գոհարներով (հիմնարար ճշմարտությունները, հատկապես «յոթ ժամանակները»), մի կողմ դրվեց, և Աստծո ժողովրդին խրատ տրվեց վերադառնալ:

Բայց քեզ ընդդեմ մի բան ունեմ, որովհետև դու թողել ես քո առաջին սերը: Ուրեմն հիշի՛ր, թե որտեղից ես ընկել, և ապաշխարի՛ր, և առաջին գործե՛րը կատարի՛ր. ապա թե ոչ՝ շուտով կգամ քեզ մոտ և քո աշտանակը իր տեղից կհեռացնեմ, եթե չապաշխարես: Հայտնություն 2:4, 5.

Միլլերի հետևորդները պայքարել էին ուխտադավան բողոքականության դեմ, որին Երեմիան կոչում էր «ծաղրողների ժողով», և համբերությամբ սպասում էին, որ տեսիլքը հասնի, որովհետև երբ այն հասներ, չէր ստի: «Ծաղրողների ժողովը» ներկայացված էր այն ծեր մարգարեով, որ սուտ խոսեց Հուդայի մարգարեին, որը հանդիմանություն էր ներկայացրել Հերոֆովամի կեղծ երկրպագության դեմ:

Գիտեմ քո գործերը, և քո աշխատանքը, և քո համբերությունը, և թե ինչպես չես կարող տանել չարերին. և փորձել ես նրանց, ովքեր ասում են, թե առաքյալներ են, բայց չեն, և նրանց ստախոս ես գտել: Եվ կրել ես, և համբերություն ունես, և Իմ անվան համար աշխատել ես, և չես թուլացել: Հայտնություն 2:2, 3

Զմյուռնիայի երկրորդ եկեղեցին ներկայացնում էր վաղ քրիստոնեական եկեղեցու հալածանքի շրջանը, որը կազմված էր ճշմարիտ նահատակներից և նաև ոմանցից, որոնք իրենց վրա հալածանք էին բերում ոչ լիովին սուրբ շարժառիթներով: Այն նաև ներկայացնում էր Դատավորների ժամանակաշրջանը, երբ հին Իսրայելում ամեն մարդ անում էր այն, ինչ իր աչքերին ուղիղ էր թվում: Ապստամբության սերունդը, որ սկսվեց 1888 թվականին, մատնանշեց մի ժամանակաշրջան՝ ուղղված հալածանքի Մարգարեության Հոգու, ժամի ընտրված պատգամաբերների և Սուրբ Հոգու դեմ: Այն ներմուծեց մի ժամանակաշրջան, երբ Լատոլիկական ադվենտիզմի հին մարդիկ ընտրեցին անել այն, ինչ իրենց իսկ աչքերին ուղիղ էր թվում, ինչպես վկայված է այնպիսի մարդկանցով, ինչպիսիք են Քելլոգը, Պրեսքոթը և Դանիելսը:

Այդ ժամանակվա հավատարիմ փոքրամասնությունը պիտի լինեին մահացու հոգևոր պայքարի մեջ մի դասի դեմ, որ ասում էր, թե հրեաներ են, բայց չէին: Չնայած ղեկավար դիրքեր ունենալուն՝ նրանք սատանայի ժողովարանից էին, ինչպես վկայում է այն, որ Քույր Ուայթը նշում էր, թե ոմանք առաջնորդվում էին «երկնքից վտարված հրեշտակների կողմից»: Նրանք պնդում էին, թե իմաստուն են, բայց հիմար էին: Այդ ժամանակաշրջանում իմաստունների վրա ոչ մի դատապարտություն չէր դրվում, այլ՝ քաջալերանք՝ հավատարիմ մնալու մինչև մահ: 1915 թվականին Քույր Ուայթի երբևէ արտասանած վերջին խոսքերն էին. «Գիտեմ, թե ում եմ հավատացել», որովհետև նա հավատարիմ էր եղել մինչև մահ:

Գիտեմ քո գործերը, և նեղությունը, և աղքատությունը (բայց դու հարուստ ես), և գիտեմ նրանց հայեցողությունը, որոնք ասում են, թե Հրեաներ են, բայց չեն, այլ սատանայի ժողովարանն են: Մի՛ վախեցիր այն բաներից, որ պիտի կրես. ահա սատանան ձեզնից ոմանց պիտի գցի բանտ, որպեսզի փորձվեք. և տասը օր նեղություն պիտի ունենաք. հավատարիմ եղիր մինչև մահ, և ես քեզ կյանքի պսակ պիտի տամ: Հայտնություն 2:9, 10.

Պերգամոսի եկեղեցին ներկայացնում էր փոխզիջումը ճշմարտության և մոլորության միջև, հեթանոսության և քրիստոնեության միջև՝ Կոստանդինոս կայսեր ժամանակներում, ինչպես նաև հին Իսրայելի այն փոխզիջումը, որ տեղի ունեցավ թագավորների պատմության ընթացքում: Այն ներկայացնում էր ճշմարտության և մոլորության խառնուրդը, որը կարող է ծնել միայն մոլորություն: Այն ներկայացվեց 1919 թվականի Աստվածաշնչյան համաժողովով, որտեղ «Քրիստոսի Վարդապետությունը»

գրքի հրատարակությունը նախաձեռնվեց՝ ստեղծելու համար աղվենտիստական մի պատգամ, որն ավելի մոտիկորեն կարտացոլեր ուխտադրուժ բողոքականության կեղծ ավետարանը: Աղվենտիզմի երրորդ սերնդում էր, որ տեղի ունեցան ճշմարտության մեծ փոխզիջումները:

Հենց այդ սերնդի ժամանակ, որ սկսվեց 1919 թվականին, եկեղեցին սկսեց այն փոխզիջումը, որ ծնեց Եկեղեցու ձեռնարկը: Հենց այդ սերնդի ժամանակ, որ սկսվեց 1919 թվականին, եկեղեցին սկսեց այն փոխզիջումը, որ պահանջեց հավատարմագրում թե՛ առողջապահության, թե՛ կրոնի դպրոցներում: Հենց այդ սերնդի ժամանակ սկիզբ դրվեց դեպի ժամանակակից, կաթոլիկության վրա հիմնված Աստվածաշնչերի անցմանը: Հենց այդ պատմության մեջ տեղի ունեցավ ղեկավարության պատրաստակամությունը՝ հարաբերություններ հաստատելու բացահայտ հակաքրիստոնեական վարչակարգերի հետ:

Այդ գործելակերպը, որ իր սաղմնային վիճակում ծնվել էր Քաղաքացիական պատերազմի ժամանակ, երբ Լառդիկեական առաջնորդությունը իրավական հարաբերություն հաստատեց Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների կառավարության հետ՝ նպատակ ունենալով ավելի բարենպաստ արդյունք ապահովել եկեղեցու այն երիտասարդների համար, որոնք պետք է գորակոչվեին ամերիկյան պատմության ամենամահաբեր պատերազմը, կրկնվեց Առաջին համաշխարհային պատերազմի սկզբում, երբ Գլխավոր համաժողովի նախագահ Ա. Գ. Դանիելսը հարաբերության մեջ մտավ գերմանական կառավարության հետ՝ իր հավանությունը տալով այն բանին, որ Գերմանիան գորակոչի և հարկադրի երիտասարդ տղամարդկանց ծառայել բանակում, զենք կրել և անտեսել շաբաթը: Դանիելսի այդ գործողությունը առաջ բերեց մի բաժանում, որ ծնեց Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական բարեփոխչական շարժման գանազան պառակտված ճյուղերը, որոնք գոյություն ունեն մինչև իսկ այս օրը:

Այդ փոխզիջումը շարունակվեց Հիտլերի նացիստական Գերմանիայի հետ, ապա՝ Խորհրդային Միությունը կազմող ազգերի հետ, և այն մինչ այսօր էլ պահպանվում է այնպիսի վարչակարգերում, ինչպիսին է Չինաստանը: Երրորդ սերնդի փոխզիջումը՝ պետականության հետ իր առնչության մեջ, նախապատկերացված էր հին Իսրայելի թագավորների և Կոստանդինի փոխզիջումով, ինչպես այն խորհրդանշված է Պերգամոսի եկեղեցում: Այդ ժամանակաշրջանը նաև ներկայացնում էր նրա եկեղեցական գործելակերպի փոխզիջումը՝ խաղաղության և ապահովության կեղծ ավետարանի հետ, որը ներկայացված է Պրեսկոտի «Քրիստոսի Վարդապետությունը» գրքում:

Գիտեմ քո գործերը և թե որտեղ ես բնակվում, այնտեղ, ուր Սատանայի աթոռն է. և դու ամուր պահում ես Իմ անունը և չուրացար Իմ հավատը նույնիսկ այն օրերին, երբ Անտիպասն էր Իմ հավատարիմ վկան, որ սպանվեց ձեր մեջ, այնտեղ, ուր Սատանան է բնակվում: Բայց մի քանի բան ունեմ քո դեմ, որովհետև այնտեղ ունես նրանց, որ պահում են Բաղաամի վարդապետությունը, որը Բաղակին սովորեցրեց գայթակղության քար դնել Իսրայելի որդիների առաջ, որ ուտեն կոտրեբին մատուցված զոհերը և պոռնկություն գործեն: Հայտնություն 2:13, 14.

Պոռնկությունը բնորոշում է Գլխավոր Կոնֆերանսի գործը, որով նրանք, կոռումպացված կառավարությունների հետ անհրաժեշտ աշխատանքային հարաբերություններ պահպանելու պատրվակով, իրենց համաձայնեցրին այնպիսի ազգերի հետ, ինչպիսիք էին Նացիստական Գերմանիան և Խորհրդային Միությունը, մինչդեռ անտեսում էին այն ազգերի հավատարիմներին, որոնք հալածանք էին կրում տարբեր վարչակարգերից, որոնց հետ իրենք միացել էին: Կուռքերին զոհաբերված կերակուրը ներկայացնում էր ուխտադրուժ բողոքականության և կաթոլիկության կեղծ մեթոդաբանությունը, որը այն ժամանակ արդեն ամուր հաստատվել էր Լատդիկեական ադվենտիզմի համալսարաններում, որոնք համաձայնել էին ղեկավարվել ուխտադրուժ մեթոդաբանությունների ուղենիշներով թե՛ կրոնում, թե՛ առողջապահության մեջ:

Հիսուս երրորդ սերնդի վախճանը պատկերեց այնպես, ինչպես արեց նրա սկիզբի դեպքում, որովհետև Նա չորրորդ սերնդի գալուստը նշանավորեց «Questions on Doctrine» գրքի հրատարակությամբ, որը լույս տեսավ 1957 թվականին և լիովին մերժեց փրկության այն հիմնական տարբերակումը, որ գոյություն ունի ճշմարտության և ուրացյալ բողոքականության ու կաթոլիկության մոլորական գաղափարների միջև: Այդ գիրքը, անշուշտ, պարունակում է մի շարք սխալ ուսմունքներ, սակայն էությամբ այն սովորեցնում է, թե անհնար է հաղթական ապրել Քրիստոսում, մինչև որ մարդը հրաշալի կերպով փոխվի Երկրորդ Գալստյան ժամանակ: Այդ գիրքը նշանավորեց այն սերնդի սկիզբը, երբ քսանհինգ հին մարդիկ պիտի խոնարհվեին արեգակին: Քաղաքական և կրոնական այն տարրերը, որոնք անհրաժեշտ էին, որպեսզի Լատդիկյան ադվենտիստական եկեղեցին ընդուներ կիրակիի երկրպագությունը շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, արդեն իսկ հասել էին:

Եզեկիելի չորրորդ պղծությունը տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ իններորդ գլխում հիշատակված հավատարիմ քչերը կնիք են ստանում իրենց ճակատների վրա՝ հենց նախքան կործանող հրեշտակների իրենց գործը սկսելը: Տեսիլքը սկսվում է ութերորդ գլխի առաջին համարում՝ վեցերորդ տարվա, վեցերորդ ամսվա, հինգերորդ օրը: Տեսիլքը սկսվում է այն օրվան նախորդող օրը, երբ դատաստանն իրականացվելու է նրանց վրա, ովքեր երկրպագում են արևին, ինչը պապական իշխանության նշանն է, և նրա անվան թիվը «666» է:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման գործը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին՝ Իսլամի երրորդ վայի կողմից իրականացված հարձակմամբ երկրի գագանի վրա: Այդ հարձակումը բորբոքեց ազգերի բարկությունը և նշանավորեց ուշ անձրևի գալուստը: Բայց ուշ անձրևը պիտի ճանաչվեր միայն նրանց կողմից, ովքեր պիտի առաջնորդվեին վերադառնալու Ադվենտիզմի հիմքերին, որպեսզի տեսնեին, որ Իսլամի երեք Վայերը հիմնարար ճշմարտություն են: Այդ ժամանակ, նրանք, ովքեր առաջնորդվում էին վերադառնալու այն հին շավիղներին, որոնք Երեմիան անվանում է «հանգիստ» (որը ուշ անձրևն է), կամ պիտի դառնային պահապաններ, որոնք փող էին հնչեցնում երրորդ Վայի համար, կամ էլ պիտի լինեին նրանք, ովքեր հրաժարվում էին ականջ դնել փողի ձայնին՝ այդպիսով հրաժարվելով քայլել հին շավիղներով:

Այնուհետև նրանք փորձվեցին իրենց հոր՝ 1863 թվականի ապստամբության մեղքով: Ճիշտ նույն ժամանակ մի լուր հասավ Քրիստոսի արդարության մասին, որն է «արդարացումը հավատքով՝ ճշմարտապես»: Դա Ջոնսի և Վագոների Լատդիկեական լուրն էր, և դա Եզեկիելի լուրն էր մեռած չոր ոսկորներին, որ գալիս էր «չորս հողմերից», որոնք երրորդ վայի Իսլամի խորհրդանիշն են (ազատ պոկվելու ձգտող «զայրացած ձին»): Այնուհետև այդ սակավաթիվ հավատարիմները փորձվեցին իրենց հոր՝ 1888 թվականի ապստամբության մեղքով, երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ այն ժամանակ, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը տապալվեցին, և կատարվեց Հայտնություն, գլուխ 18, համարներ 1-ից 3-ը:

Այնուհետև նրանք փորձվեցին վերջին անձրևի պատգամի նույնացմամբ: Արդյո՞ք վերջին անձրևը Աստծո գործության դրսևորում էր, ինչպես անցյալ դարերում, թե՞ Աստծո գործության դրսևորումները եղել էին միայն անցյալում: Հավատարիմ սակավաթիվները այնուհետև փորձվեցին իրենց հայրերի ապստամբության ապստամբությամբ՝ 1919 թվականին: Թե ինչպես հավատարիմ սակավաթիվները կանցնեն այդ երեք փորձությունների միջով, որոշում է՝ արդյոք նրանք իրենց ճակատների վրա կընդունեն Աստծո կնիքը, թե կգտնվեն, որ երկրպագությամբ խոնարհվել են արեգակի առաջ՝ Լատդիկեական ադվենտիզմի քսանհինգ երեցների հետ:

Լատդիկեական ադվենտիզմի չորս սերունդների բոլոր ապստամբությունները իրենց համարժեքը գտնում են 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ում: Այդ թվականը, որը Եսայիան նույնացրեց որպես «արևելյան քամու օրը», նշում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնիք դրվելու ժամանակի սկիզբը, իսկ կնիք դրվելու ժամանակը մի ժամանակաշրջան է: Այդ ժամանակաշրջանի ավարտը պատկերվել է դրա սկզբով, որովհետև Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը պատկերում է որևէ բանի սկզբով: Կնիք դրվելու գործընթացի վերջին շարժումներում այն փորձությունները, որոնք ներկայացվել էին այդ ժամանակաշրջանի սկզբում, մեկ անգամ ևս կրկնվում են:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին վրա հասան այն փորձությունները, որոնցում ձախողվեցին Լատդիկեական ադվենտիզմի ապստամբները, ինչպես ներկայացված է Եզեկիելի չորս պղծություններով և Հայտնության երկրորդ ու երրորդ գլուխների առաջին չորս եկեղեցիներով, և այդպիսով նշանավորվեց մի փորձառության գործընթացի սկիզբը, որը տանում է կա՛մ գազանի դրոշմին, կա՛մ Աստծո կնիքին՝ նրանց համար, ովքեր իրենց դավանում են Յոթերորդ օրվա ադվենտիստներ:

Լատդիկեական ադվենտականության ղեկավարությունը բռնվել է իրենց իսկ խաբեությունների կապանքների մեջ, և նրանց համար գրեթե անհնար է «ճանաչել» Աստծո գործության դրսևորման կրկնությունը, ինչպես այն ներկայացված է նախկին բարենորոգչական շարժումներով, ներառյալ այն բարենորոգչական շարժումը, որ ադվենտականությունը գոյության բերեց: Հին մարդիկ ցրեցին և ծածկեցին այն վարդապետությունները, որոնք ներկայացված են Միլլերի գոհարներով, կեղծ դրամներով և գոհարներով: Թագավոր Ջեյմսի Աստվածաշնչի տուփը relegated է արվել հնացած լեզվի ժամանակներին և փոխարինվել է ժամանակակից լեզվով

Աստվածաշնչերով, որոնք արտահայտված են մեղքի մարդու տերմինաբանությամբ:

Եթե հին մարդկանցից որևէ մեկը պատրաստ լիներ դիտարկելու այն հնարավորությունը, որ վերջին անձրևի պատգամը խաղաղության և ապահովության պատգամ չէ, ապա նրանց համար գործնականում անհնար կլիներ ճանաչել, որ անցյալի սուրբ պատմություններում Աստծո գործության դրսևորումներն են, որ մասնավորապես նույնացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը: Նրանց համար առավել ևս դժվար է ճանաչել, որ այն սուրբ պատմությունները, որոնք ամենաանմիջական կերպով նույնացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, այն սուրբ պատմություններն են, որոնք կատարում են Մաղաքիայի երրորդ գլուխը, որովհետև Մաղաքիայի երրորդ գլուխը հաստատում է, որ միշտ կա մի պատգամաբեր, որը ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի հանկարծակի գալստյան համար: Այդ պատգամաբերը ներկայացված էր Եդիա մարգարեի կողմից, որը համարձակորեն հռչակեց, որ իր պատմության մեջ անձրև չի լինելու, եթե միայն այն չգա իր ծառայության միջոցով:

Եզեկիելի յոթանասուն ծերերի համար ծիծաղելի պիտի թվար ընդունել, որ Տիրոջ տաճարը լինելու իրենց պնդումը անհիմն էր և իրականում արտահայտում էր մի ժողովրդի պահանջը, որին շրջանցում էին, ինչպես այգին տրվեց նրանց, ովքեր բերում են այգուն արժանի պտուղները: Երրորդ Վայի պատգամը, ճանապարհը պատրաստող պատգամաբերը, այգու երգը՝ բոլորը վկայում են այն ավանդությունների և սովորույթների դեմ, որոնց վրա նրանք դրել էին իրենց վստահությունը, և գրեթե անհաղթահարելի արգելք են ներկայացնում վերջին անձրևը ճանաչելու համար:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման եզրակացությունը բացահայտում է նույն փորձությունները նրանց համար, ովքեր հայտարարել են, թե «ճանաչում» են երրորդ Վայի Իսլամի դերը: «Գիտելիքի աճը», որը սկիզբ դրեց միլլերականների շարժմանը, սկսվեց «յոթ ժամանակների» ավարտին՝ 1798 թվականին: «Գիտելիքի աճը», որը սկիզբ դրեց հարյուր քառասունչորս հազարի շարժմանը, սկսվեց խորհրդանշական «յոթ ժամանակների» (մեկ հարյուր քսանվեց տարիների) ավարտին՝ 1989 թվականին: Ապոստամության սաստկացման այդ մեկ հարյուր քսանվեց տարիների ընթացքում Լաոդիկեական աղվենտիզմը հասել է իր չորրորդ և վերջին սերնդին:

Երրորդ և չորրորդ սերունդն է, որ մի ազգ կամ ժողովուրդ լցնում է իր փորձության ժամանակի բաժակը, և այդ ժամանակը այժմ հասել է: Դանիելի գրքից բխող «գիտության ավելացումը», որ ներկայացված է Հիդդեկել գետով, նաև այն գիտությունն է, որ ավելանում է, երբ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բացվում է անմիջապես նախքան փորձության ժամանակի փակվելը:

Հաջորդ հոդվածում կանոնադառնանք Դանիելի գրքի վերջին երեք գլուխներին:

«Շուտով մոտենում են այն օրերը, երբ մեծ շփոթություն և խառնաշփոթություն պիտի լինի: Սատանան, հրեշտակային պատմուճաններով զգեստավորված, եթե հնարավոր լինի, պիտի խաբի հենց ընտրյալներին: Կլինեն շատ աստվածներ և շատ տերեր: Վարդապետության ամեն քամի պիտի փչի: Նրանք, ովքեր գերագույն

պատիվ են մատուցել «սուտ անվանված գիտությունը», այն ժամանակ առաջնորդները չեն լինի: Նրանք, ովքեր ապավինել են մտքին, հանճարին կամ տաղանդին, այն ժամանակ չեն կանգնի շարքերի գլխում: Նրանք լույսի հետ համընթաց չընթացան: Նրանք, ովքեր իրենց անհավատարիմ են ապացուցել, այն ժամանակ հոտին չեն վստահվի: Վերջին հանդիսավոր գործում մեծ մարդկանցից քչերն են ներգրավված լինելու: Նրանք ինքնաբավ են, Աստծուց անկախ, և Նա չի կարող նրանց գործածել: Տերն ունի հավատարիմ ծառաներ, որոնք ցնցման, փորձության ժամանակում ի տես պիտի դրվեն: Այժմ կան թանկագին անձինք՝ ծածկված, որոնք Բահադի առաջ ծունկ չեն խոնարհել: Նրանք չեն ունեցել այն լույսը, որը խտացված շողարձակմամբ փայլել է ձեզ վրա: Սակայն կարող է լինել, որ կռպիտ և ոչ գրավիչ արտաքինի տակ հայտնվի ճշմարիտ քրիստոնեական բնավորության մաքուր պայծառությունը: Ցերեկը մենք նայում ենք դեպի երկինք, բայց աստղերը չենք տեսնում: Նրանք այնտեղ են՝ հաստատված երկնականարում, սակայն աչքը չի կարող նրանց տարբերել: Գիշերը մենք տեսնում ենք նրանց իսկական փայլը»: Վկայություններ, հատոր 5, 80, 81: